

[Hans Nielsen.]

hus eller blive henrettet, men alligevel fandt man det altsaa nødvendigt, at vi skulde have en ny Straffelov.

Det er det selv samme, Venstre nu finder paa. Og det mærkværdige er, at da denne nye Straffelov kom til Behandling i Rigsdagen, skete der det selv samme, som der sker ved denne Lejlighed her. Denne Straffelov udmærkede sig ved den samme Klarhed som det foreliggende Lovforslag: den var holdt lige saa *uklar* — ellers var den jo nemlig ikke til at bruge! Det er Hemmeligheden ved den Slags Straffelove: hvis de er klare og tydelige, kan Menneskene tage sig i Agt, og saa gaar de ikke hen og lader sig straffe, derfor skal Lovene holdes utydelige, uklare, svævende, vage — som nu her med Ordet „utilbørlig“.

Saadan var altsaa ogsaa den Estrupske Straffelov. Den kom saa til Behandling i Rigsdagen. I Folketinget slog man Forslaget for Panden uden Diskussion, men oppe i Landstinget faar den gamle, kendte, højt agtede Venstremand Termansen Ordet, og hvad er det for Krav, han stiller til en saadan Lov? Han siger, at den skal

„have aldeles klare, bestemte Grænser; der maa skelnes imellem, hvad der er ulovligt, og hvad der, som Motiverne udtrykker sig, er en berettiget Kritik.“ Termansen forlanger altsaa, at denne Straffelov skal have klare Grænser, saa alle og enhver kan se, hvad de maa, og hvad de ikke maa.

Men hvad siger saa Justitsminister Nellemann dertil? Han siger nøjagtigt det samme, som man nu fra den anden Side siger om det foreliggende Lovforslag, ganske det selv samme. Han siger:

„Det er en gammel og velbekendt Misforstaaelse fra Lægmands, fra Ikke-Juristers Side, at det er en Fordring, som Lovgivningen kan og bør opfylde, at Straffelove burde og skulde være saaledes affattede, at enhver klart og skarpt kunde se Grænsen mellem strafbart og ikke-strafbart . . . . . det er en gammel i Særdeleshed hos Lægmand udbredt Misforstaaelse, men det er en Misforstaaelse.“

Nej, de skal ikke være klare, siger Justitsminister Nellemann til Venstremanden Termansen, de skal netop være uklare, for ellers er de ikke til at benytte i den Hensigt, man har med dem. Og paa samme Maade med det foreliggende Lovforslag. Hvis det faar disse klare og koncise Bestemmelser, som vi forlanger, er der ingen, der overtræder dem, for Folk vil jo ikke straffes

med deres gode Villie, men naar man laver noget uldent og uforstaaeligt, saa at der kan skydes baade den ene og den anden Mening i det, ja, saa er det jo lige til at henrette Mennesker paa.

Det var nu med Hensyn til det ærede Medlem Hr. Knud Kristensens Lyst til at straffe. Her kommer altsaa Venstres Fortid paa Nakken af ham. Det er karakteristisk, at det, der skete i 1885, i Provisorietiden, skal gentages nu, da Venstre føler Magten svinde under sig. Det er nemlig altid først, naar Magthaverne mærker, at Jorden glider bort under dem, at de griber til saadanne Foranstaltninger — saa længe de er sikre paa Magten, saa længe de har fast Bund under Fødderne, har de ikke Brug for det. Nej, det er, fordi de mærker, at Underklassen her i Landet, Arbejdere, Husmænd og Smaakaarsfolk, nu er ved at rykke frem og blive de stærkeste. Saa vil Overklassen, og det vil i dette Tilfælde sige Gaardmandsklassen, befæste sine Rettigheder og have Lovparagraffer til at værgesig med mod dem, som trænger sig frem i Sollyset. Det er den simple og jævne Forklaring.

Derefter udbredte det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen ligesom det ærede Medlem Hr. Hendriksen og adskillige andre sig over, at jeg skulde have citeret falsk, men, ærede Forsamling, det er kun noget, som skal skjule deres egen hele daarlige Stilling i denne Sag. Ved Siden af mine Uddrag af Betænkningen ligger de vedkommendes Erklæringer, som man kan sammenholde mine Citater med, og man vil da se, at jeg har gengivet Udtalelserne ganske ordret. Alt, hvad man kan sige, er, at jeg har taget det bedste i deres Erklæringer og ladet det ubetydelige og daarlige tilbage. Det er det, de ærede Medlem hænger sig i hist og her, men det kan da ikke være nogen alvorlig Anke mod mig; jeg har citeret ganske loyalt, hvad der fremførtes.

Specielt maa jeg sige, at ærede Medlemmer aldrig kan komme udenom den Erklæring, der er afgivet af Konsul Cloos i Frederikshavn paa Provinshandelskammerets Vegne. Konsul Cloos siger for det første, at denne Lov vil virke ulige til forskellige Sider. Det kan man opfatte paa den Maade, man nu helst vil. Dernæst siger han, at efter Kolindsunddommen er der ikke længere Brug for skærpende Foranstaltninger som dem, der er foreslaaet her. Det staar der udtrykkeligt i hans Erklæring; de ærede Medlemmer kan godt sige, at jeg citerer falsk, men dette er Sandhed. Det